Ἔτος Κ'. Ἐν Ἀθήναις 20 Ἰανουαρίου 1907 Ἀριθμὸς 3

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ
ἀρχομένη ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἢ Ἰουλίου
Ἐσωτερικοῦ δρ.6.— Ἐξωτερικοῦ φρ χρ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»
ὁδὸς Κυδαθηναίων 18, παραπλεύρως τοῦ
Ἀστυνομικοῦ καταστήματος Πλάκας.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΟΝΤΩΝ

Διὰ τί λαμβάνουν τὴν δύναμιν οἱ ἄρχοντες; Διὰ τὸ καλόν. Ἐνταῦθεν, ὅταν συμβῇ νὰ σφάλλουν, ἡ δύναμις τῶν τοὺς ὑποχρεώνει νὰ διορθώνουν τὸ σφάλμα. Ἐπιμένοντες εἰς τὸ κακόν, διὰ νὰ δείξουν ὅτι εἶνε οἱ δυνατοί, ἀπατῶνται. Τὸ διακριτικὸν ὅριον ἑνὸς ἄρχοντος εἶνε τὸ καθῆκον. Πέραν τούτου ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ δύναμις· ἀλλ' εἶνε πλέον ἡ δύναμις τοῦ κακοποιοῦ.

ΓΥΝΗ—ΠΡΟΙΞ

Μὴ κρίνετε τὴν γυναῖκα κατὰ τὴν προῖκα, ἀλλὰ προσπαθήσατε πρὸ παντὸς νὰ ζυγίσητε τί ἀξίζει καιμόνη της ἡ γυνή. Εἶνε ἀδάμας; Θὰ ἀκτινοβολῇ καὶ μέσα εἰς μίαν καλύβην.

Εἶνε ὅμως δύστροπος ἢ ἐπιπολαία; Τὸ πρῶτον θὰ σε συζεύξῃ μὲ ὄχεντραν· τὸ δεύτερον θὰ σε ἀλυσοδέσῃ εἰς μίαν παράφρονα. Καὶ τότε ἄνθρακες, καὶ ἀναμμένοι μάλιστα, οἱ προικοφόροι θησαυροί της.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΩΛΕΑΝ ΜΑΣ

Τὸ σπουδαῖον δὲν εἶνε πῶς φαινόμεθα εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἄλλων, ἀλλὰ ποία εἶνε ἡ πραγματικὴ οἰκογενειακὴ ζωή μας.

Ἰδού, παραδείγματος χάριν, ἓν συζυγικὸν ζεῦγος. Τί τὸ ὠφελεῖ νὰ μειδιᾷ ἐνώπιον τοῦ κόσμου, ἐὰν κατατρώγεται ἰδιαιτέρως; Θέλουν νὰ φαίνωνται τρυγόνες; Καλῶς. Ἂς φροντίσουν ὅμως καὶ νὰ εἶνε, χωρὶς νὰ παρουσιάζουν ὄνυχας γυπῶν μόλις εἰσέλθουν εἰς τὴν φωλεάν των.

Η ΥΠΟΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τί θὰ εἴπῃ δι' ἡμᾶς ὁ κόσμος; Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦτο δὲν εἶνε πάντοτε ἁμαρτωλόν. Ἀρκεῖ μόνον νὰ διακρίνωμεν κόσμον ἀπὸ κόσμον. Πρόκειται περὶ τῶν πράγματι φρονίμων; Φροντίζοντες νὰ ἔχωμεν τὴν καλήν των ὑπόληψιν, ἀποδεικνύομεν ὅτι εἴμεθα ἄξιοι αὐτῆς. Ἠκατομμύσια ὅμως ἀνοήτων πρέπει νὰ μᾶς εἶνε μόνον ἰσάριθμα μηδενικά. Διότι ἡ γνώμη τῶν φρενοκομείων οὐδέποτε ἀνησύχησεν ὅσους διέσωζον τὸν καινὸν νοῦν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΛΟΓΙΟΥΣ ΜΑΣ

Εὐχαρίστως ἀναγνωρίζω, ὅτι εἰς τὴν χώραν μας τὸ θρησκευτικὸν πνεῦμα κατακτᾷ σήμερον ὁλονὲν μεγαλήτερον ἔδαφος καὶ μεταξὺ τῶν ἐπιστημονικῶν κύκλων. Δὲν περιττεύει ὅμως, ὑποθέτω, τὸ νὰ ὑποβάλω εἰς τὴν προσοχὴν τῶν λογιωτέρων τὴν ἐνυπαρχουσαν σχέσιν μεταξὺ τῶν πνευματικῶν πεποιθήσεων καὶ τῆς δόξης τοῦ ἡμετέρου Ἔθνους.

Ἀπὸ τοῦ Αἰσχύλου μέχρι τοῦ Πολυβίου, καὶ ἀπὸ Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου μέχρι τοῦ Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως καὶ τοῦ Καραῆ, ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ διέλαμψεν ὄχι διὰ τῶν ὑλιστικῶν ὁρμῶν καὶ ὑπαγορεύσεων, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀφοσιώσεως πρὸς τὰς μεγάλας καὶ εὐγενεῖς ἐκείνας ἀρετάς, αἱ ὁποῖαι θάλλουσιν εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον γονιμοποιούμεναι ἀπὸ τὴν πίστιν πρὸς τὸ θεῖον. Καὶ ἐνῷ ἡ ἐσωτερικὴ τῆς Ἑλλάδος δόξα εἶνε ἀδιαρρήκτως συνδεδεμένη μὲ τὴν ἐπιρροὴν τῆς πίστεως καὶ τῶν ἐκ ταύτης ἰδεῶν, τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα ἐπετέλεσε καὶ τὰ ἐκπολιτιστικά του ἔργα μεταξὺ φυλῶν ἄλλων περιφέρον καὶ μεταδίδον πνευματικὸν πυρσόν, φέγγοντα ἐπίσης ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς πίστεως καὶ ὄχι ἀνὰ τοὺς κρημνοὺς τῆς ἀθεΐας.

Παρθενὼν καὶ ἁγία Σοφία, Σοφοκλῆς καὶ Πλάτων, Περικλῆς καὶ Μέγας Ἀλέξανδρος, Δημοσθένης καὶ Χρυσόστομος, Ἀριστοτέλης καὶ Φώτιος, Ἀσία καὶ Ἀφρικὴ καὶ Εὐρώπη, ἐνὰ τὰς ὁποίας ἐσελάγισαν τὰ Ἑλληνικὰ φῶτα, μᾶς δίδουσι πλήρη τὰ μαρτύριά των ὅτι τὴν φυλήν μας ἀνέδειξαν σεπταὶ καὶ ὑπέροχοι πνευματικαὶ καὶ ἠθικαὶ ἀρεταὶ ἐμψυχούμεναι πάντοτε ὑπὸ τῆς εὐσεβείας. Καὶ σήμερον ἀκόμη ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος ὑπάρχει ἀλήθεια

ἐνθουσιασμὸς μόνον εἰς ψυχάς, αἱ ὁποῖαι, ἀνώτεραι τῶν ὑλιστικῶν ἀναθυμιάσεων, γνωρίζουν νὰ ἐλκύωνται ἀπὸ τὰ δῶρα πολιτισμοῦ ὑπερκειμένου τῆς παχυλότητος τῶν αἰσθήσεων καὶ τῆς ὕλης.

Θέλω τάχα νὰ εἴπω διὰ τοῦτο, ὅτι παρ' ἡμῖν μέτρον τῶν ἐπιστημονικῶν ἐκζητήσεων καὶ φιλοσοφικῶν ποιοθήσεων πρέπει νὰ ἀνακηρυχθῇ ἡ προσήλωσις πρὸς τὴν προγονικὴν κληρονομίαν μας καὶ ἡ διατήρησις τῶν κεφαλαίων τῆς δόξης τῆς φυλῆς μας;

Ὄχι. Ἀλλ' ὅτε αἱ μεγαλήτεραι καὶ λαμπρότεραι τοῦ κόσμου διάνοιαι ἀνομολογοῦν τὴν ἀλήθειαν τῶν ὑπερκοσμίων ποιοθήσεων καὶ τὴν ὑπὲρ αὐτῶν κορυφαίαν συμβολὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου, ἔρχομαι νὰ ὑποδείξω διὰ τῆς ἀνωτέρω ὑπομνήσεως ἁπλούστατον πρᾶγμα· ὅτι δηλ. αὐτόχρημα ἐγκληματοῦσιν οἱ Ἕλληνες ἐκεῖνοι λόγιοι, οἵτινες, ἐνῷ ἐξ ἐπιστημονικῶν λόγων δὲν δικαιοῦνται εἰς τὴν τυχὸν ἀθείαν των, δὲν λαμβάνουν ἐπίσης ὑπ' ὄψιν τῶν, ὅτι, στρατευόμενοι κατὰ τῶν ἀρχῶν τῆς εὐσεβείας, ζητοῦσι, καθ' ὅσον ἀπ' αὐτῶν ἐξαρτᾶται, νὰ ἐξευτελίσωσι τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας, πιστεύουσα καὶ ἀντιτάττουσα τὸ πνεῦμα εἰς τὴν ὕλην, προσέφερεν εἰς τὸν κόσμον ἡ Ἑλληνικὴ φυλή.

ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

Ο GUERIN ΚΑΙ Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Ἐξεδόθη κατὰ τὸ 1856 ἐν Παρισίοις βιβλίον περὶ τῆς νήσου Πάτμου καὶ τῆς νήσου Σάμου γραφὲν ὑπὸ Γάλλου περιηγητοῦ, τοῦ Guérin. Μετὰ πάροδον τοσούτων ἐτῶν τὸ βιβλίον τοῦτο κατέστη σπάνιον, καὶ μόνον εἰς δημοσίας βιβλιοθήκας καὶ εἰς ὀλίγας ἰδιωτικὰς δύναται νὰ τὸ εὕρῃ ὁ ἐνδιαφερόμενος περὶ τῆς ἱστορίας τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος νήσων. Ὁ συγγραφεὺς ἐν τῷ προλόγῳ του ἀναφέρει τοὺς λόγους, δι' οὓς ἐπεχείρησε νὰ γράψῃ τὸ βιβλίον του, οἱ δὲ λόγοι του εἶναι καὶ λόγοι, δι' οὓς καὶ πολλοὶ μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως θὰ τὸ ἀνεγίνωσκον. Διότι καὶ ἡ ἀρχαία ἱστορία καὶ ἡ ἱστορία τῆς θρησκείας, ἀφ' ὧν ὡρμήθη ὁ συγγραφεὺς εἰς τὴν περιγραφὴν τῶν δύο γειτόνων νήσων, εἶναι δύο πράγματα δυνάμενα νὰ ἑλκύσωσι καὶ πολλῶν ἄλλων τὴν προσοχὴν ἐπ' αὐτῶν. Ἡ Σάμος εἶναι ἡ νῆσος, ἥτις εὐθὺς ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων εἵλκυσε πρὸς ἑαυτὴν—ὡς λέγει ὁ Guérin—τὴν προσοχὴν τῆς ἱστορίας. Τὸ ὄνομά της κατέστη ἔνδοξον, μεταξὺ δὲ ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν νήσων κατέλαβε θέσιν περίλαμπρον. Ἡ ὡραιότης της, ἡ μεγαλοπρέπεια τῶν μνημείων, δι' ὧν ἦτο κεκοσμημένη, καὶ ἡ δύναμις της ἡ κατὰ θάλασσαν τὴν ἀνύψωσαν τόσον, ὥστε σχεδὸν κατήντησεν ἡ ἀντίπαλος τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ δὲ Πάτμος εἶναι ἡ νῆσος τῆς Ἀποκαλύψεως, εἶναι ἡ νῆσος, ἥτις συνέδεσε τὸ ὄνομά της πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου. Ἡ Μονή της εἶναι γνωστὴ ὡς μία ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων Ἑλληνικῶν Μονῶν, καὶ ἡ βιβλιοθήκη της γνωστοτάτη εἰς τὸν κόσμον τῶν γραμμάτων διὰ τοὺς θησαυρούς της. Πολλοί, καὶ μάλιστα ξένοι, ἐπισκέπτονται τὴν νῆσον διὰ νὰ δείξω δὲ ὁποίαν ἐνδιαφέρον ἀφίνει εἰς αὐτοὺς ἡ ἐπίσκεψίς των, ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρω τοὺς λόγους, οὓς εὑρίσκω εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου τοῦ Γάλλου παριηγητοῦ, καὶ οὓς βεβαίως τῷ ἐνέπνευσεν ὁ ἐνθουσιασμός του. «Ὅ,τι ἐπεσκέφθημεν, λέγει, ἦτο φύσις τραχεῖα καὶ βράχος ξηρός. Ὁ βράχος ὅμως οὗτος εἶδεν ἄλλοτε τὸ βάδισμα καὶ ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου. Τοῦτο εἶναι τὸ παρελθόν του ὅλον, παρελθὸν ἐξ οὗ ζῇ ἀκόμη. Ἀπὸ τότε δὲ ἐν εἶδος φωτοστεφάνου ἱεροῦ περιέβαλε τὴν Πάτμον, καὶ ὅταν ὁ ἅγιος Χριστόδουλος ὕδρυσεν ἐκεῖ τὸ μοναστήριόν του, ἐσκέφθη, ὅτι, διὰ νὰ τὸ κάμῃ νὰ μετέχῃ ταύτης τῆς λάμψεως, δὲν εἶχεν ἢ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸ ἓν ὄνομα, τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου Εὐαγγελιστοῦ».

Ἐκ τῆς περιγραφῆς τῆς Πάτμου λαμβάνω σήμερον δύο σελίδας περιλαμβανούσας σκέψεις τοῦ Guérin περὶ τοῦ σπηλαίου τῆς Ἀποκαλύψεως καὶ περὶ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἰωάννου. Αἱ σκέψεις αὗται εἶναι γραμμέναι μὲ ὅλην τὴν Γαλατικὴν χάριν καὶ μὲ ὅλην τὴν ἔμπνευσιν, ἣν ἠρύσθη ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ τόπου. Καὶ δι' ὅσους δὲν εἶδον τὴν Πάτμον καὶ δι' ὅσους δὲν ἐπεσκέφθησαν τὸ ἱερὸν τῆς Ἀποκαλύψεως σπήλαιον, αἱ σκέψεις αὗται δὲν δύνανται παρέλθωσιν ἀπαρατήρητοι. Ἔχουσι τοσαύτην δύναμιν, ὥστε νὰ πληρώσι κατανύξεως καὶ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ νὰ μεταφέρωσι διὰ τῆς φαντασίας εἰς τὸ ἱερὸν μέρος, ὅπερ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς ταύτας. Γινώσκω καλῶς, ὅτι μετάφρασις, μαθ' ὅσης προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας καὶ ἂν γένῃ, εἶναι πάντοτε μετάφρασις, καὶ ἀτελῶς δύναται ν' ἀποδώσῃ τὸ πρωτότυπον· ἀλλ' ὅσον ἀτελὴς καὶ ἂν εἶναι ἡ μετάφρασίς μου, ἐγένετο μὲ ὅλην τὴν ἐπιβολὴν καὶ ἐκδίδρασιν, ἣν ἤσκησεν ἐπὶ τῆς καρδίας μου τὸ αἴσθημα τοῦ συγγραφέως. Διὰ τοῦτο καὶ ἐλπίζω ὅτι οἱ ἀναγνῶσται θὰ εὕρωσι καὶ αὐτοὶ ἐν αὐτῇ ἂν ὄχι τὴν χάριν τοῦ γαλλικοῦ κειμένου, τοὐλάχιστον τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν τοῦ συγγραφέως.

Μετὰ σύντομον περιγραφὴν τοῦ σπηλαίου τῆς Ἀποκαλύψεως, ὁ Guérin γράφει τὰ ἑξῆς:

«Ἀλλ' ἂς μὴ ἀφήσωμεν ἀκόμη τοῦτο τὸ σπήλαιον, καὶ ἂς συναινέσῃ ὁ ἀναγνώστης νὰ σταματήσῃ μίαν στιγμὴν μαζί μου ἐδῶ. Δύναται νὰ μὴ πιστεύσῃ ἐντελῶς εἰς ὅλας τὰς θαυμασίας διηγήσεις, αἵτινες τὸ περιβάλλουσιν ὡς διὰ φωτοστεφάνου μυστηριώδους· ἂς μοι ἐπιτρέψῃ ὅμως νὰ ὑποκλιθῶ πρὸ τῆς μεγάλης ἀναμνήσεως, ἥτις φαίνεται ὅτι τὸ κατοικεῖ ἀκόμη, καὶ νὰ ἀπονείμω σεβασμὸν πρὸς τὸν ἀθάνατον Εὐαγγελιστήν, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα συνδέεται πρὸς τὸν τόπον τοῦτον διὰ παντός. Τίς δύναται τῷ ὄντι νὰ εἰσέλθῃ εἰς τοῦτο τὸ ἱερὸν (sanctuaire) χωρὶς ἀμέσως νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν φαντασίαν του ἡ σεβαστὴ σκιὰ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου; Διότι ἐδῶ ὁ Θεὸς τῷ ἀπέστειλεν ἐκεῖνα τὰ ἐκπληκτικὰ δράματα, τὰ ὁποῖα οὐδεὶς ἄλλος πρὸ αὐτοῦ προφήτης ἔσχε κατὰ τρόπον τόσον σαφῆ καὶ τόσον τέλειον. Ἕκαστος αὐτῶν δὲν

εἶδεν ἐκτυλισσόμενον πρὸ τοῦ βλέμματός του παρὰ μόνον πολὺ ἀσθενὲς μέρος τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα τὸ μέλλον ἀπέκρυπτεν εἰς τὸν κόλπον του, καὶ δὲν ἠδυνήθη παρὰ νὰ ἀνοίξῃ ἐν τῷ μεταξὺ ὀλίγον τὸν πέπλον τοῦ πεπρωμένου ἢ μᾶλλον τῆς αἰωνίου προνοίας. Ἀλλὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου φαίνεται ὅτι ὁ πέπλος οὗτος ἐσχίσθη σχεδὸν ὁλόκληρος, καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ τὸν μετέφερεν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ κόσμου διὰ μέσου ὅλων τῶν λαῶν, ὅλων τῶν αἰώνων καὶ ὅλων τῶν συμβησομένων μέχρις Ἐκείνου, ὅστις ὀφείλει νὰ τελειώσῃ τὸ πᾶν, καὶ ὅστις θὰ εἶναι ὡς ἡ τελευταία πρᾶξις τοῦ μεγάλου δράματος, ὅπερ παίζεται ἐδῶ κάτω.

Δὲν θέλω νὰ φανῶ ἀλαζὼν ἀναλαμβάνων μετὰ τὸν Βοσσουέτον καὶ Νεύτωνα νὰ ὑπομνηματίσω τοῦτο τὸ βιβλίον, ὅπερ ἔχει ἀκόμη τὰ αἰνίγματά του καὶ θά τα ἔχῃ πιθανῶς πάντοτε παρὰ τὰς σοφὰς καὶ πνευματώδεις ἐξηγήσεις, τὰς ὁποίας θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ δίδωσιν εἰς αὐτό. Ἀλλ' ἂν ὅλοι οἱ ἑρμηνευταὶ δὲν εἶναι σύμφωνοι περὶ τῶν διαφόρων νοημάτων, τὰ ὁποῖα αὐτὴ ἡ προφητεία παρουσιάζει, οὐδὲ περὶ τῆς ἀποκαλύψεως τῶν ἀπορρήτων, τὰ ὁποῖα ἐγκλείονται ἐν αὐτῇ, εἶναι ὅμως πρᾶγμά τι, ὅπερ λάμπει εἰς ὅλους τοὺς ὀφθαλμούς· εἶναι ἡ μεγάλη καὶ θαυμασία ποίησις, ἧς ἡ Ἀποκάλυψις φέρει τὸν τύπον. Εἰκόνες ζωνταναί καὶ γραφικαί, ἐκφράσεις ζωηραὶ καὶ συγκινοῦσαι, ποικιλίαι τόνων, λάμψις χρωμάτων, οὐδὲν λείπει εἰς τοῦτο τὸ ποίημα, ὅπερ θὰ ἠδύνατό τις νὰ τὸ ὀνομάσῃ τὸ ποίημα τοῦ μέλλοντος, ἐνῷ ὅλα τὰ ἄλλα δὲν εἶναι ἢ τὰ ποιήματα τοῦ παρελθόντος. Ἂν ἡ ἔμπνευσις εἶναι ἴδιον τῶν ποιητῶν καὶ ἂν ἐπικαλῶνται συνήθως Μοῦσαν τινα διὰ νὰ τοὺς ἐμπνεύσῃ εἰς ὅ,τι λέγουσι καὶ νὰ τους ὑποστηρίξῃ εἰς τὴν ὑψηλὴν των πτῆσιν, ὁποία ἔμπνευσις δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς ἐκείνην, ἥτις ἐφώτισε τὸν ἅγιον Ἰωάννην, καὶ ποίαν Μοῦσαν θὰ παρομοιάσωμεν πρὸς ἐκείνην τὴν φωνὴν τὴν ἀντηχήσασαν ὡς ὁ ἦχος σάλπιγγος, ἥτις τῷ ἔλεγεν: «Ἐγὼ εἰμαι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος· τοῦτο, ὅπερ βλέπεις, γράψον;»

Ὁ Ἰωάννης δὲν εἶναι τοιοῦτοτρόπως παρὰ ὁ μάρτυς ἐκείνου, ὅπερ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί του, ἡ δὲ ἔμπνευσις διέρχεται διὰ τῆς ψυχῆς του χωρὶς οὐδὲν νὰ ἀφίνῃ ἐκ τῆς δυνάμεώς της καὶ τῆς ἰσχύος της· περιβάλλεται μόνον μὲ θαμβωτικὰ ἔζοχα χρώματα, καὶ ὁ κόσμος ὁ ἄυλος καὶ ἀόρατος ἀποκαλυπτόμενος εἰς τὴν πεπερασμένην του διάνοιαν λαμβάνει σῶμα καὶ περιβάλλεται μὲ μορφὰς καὶ φαινόμενα ὁρατά. Ἐν τῇ ἐκπτώσει του ὅλη του ἡ ὑπάρξις κυριεύεται καὶ ὡσεὶ ἁρπάζεται συγχρόνως, καὶ ἐκεῖνα, ὅπερ προσβάλλει τὴν φαντασίαν του κατὰ τρόπον ὅλως νοερόν, προσβάλλει συγχρόνως δι' ἑνὸς αἰσθητοῦ ἀντικτύπου καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ τὰ ὦτά του. Ἐντεῦθεν αἱ ζωηραὶ καὶ λαμπραὶ εἰκόνες, ἃς διαγράφει ὁ κάλαμός του, φυλάττων ἐν αὐταῖς τὰς φωτεινὰς γραμμὰς καὶ τὰ ζωηρὰ χρώματα, μὲ τὰ ὁποῖα τῷ ἐφάνησαν. Τὸ βιβλίον του εἶναι ὡς εἶρα ἀδιάκοπος ταχέως κινουμένων εἰκόνων, αἵτινες διέρχονται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας, ὁμοῖαι πρὸς τόσας λάμψεις, καὶ ἂς χεὶρ μαγικὴ μᾶς παρουσιάζει κατὰ διαδοχήν. Ἂν τινες παραβολαὶ φαίνονται ὀλίγον τολμηραὶ εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν τὴν δειλὴν (timide) καὶ συντηρητικήν, ἂς ἐνθυμηθῇ τις τὰς τολμηρίας τῆς Ἰουδαϊκῆς γλώσσης καὶ τὰς τολμηρὰς εἰκόνας τοῦ ἀνατολικοῦ ὕφους. Ἂς μὴ λησμονῇ, ὅτι ὁ ἅγιος Ἰωάννης, ἀνατεθραμμένος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ πλήρης προφητῶν, προφήτης αὐτὸς περισσότερον παρὰ οἱ ἄλλοι ὅλοι, ὤφειλε φυσικῶς νὰ παρουσιάζῃ πάλιν ταύτας τὰς γραφικὰς (pittoresques) μορφὰς τῆς ἐκφράσεως, αἵτινες δύνανται νὰ φαίνωνται πρὸς ἡμᾶς ξέναι, διότι δὲν ἐσυνηθίσαμεν εἰς αὐτάς, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι θέλγουσιν ἐξαιρέτως τὴν ποιητικὴν καὶ ὡραίαν φαντασίαν τῶν λαῶν, οὓς θερμαίνει ἥλιος καυστικώτερος, καὶ διὰ τοὺς ὁποίους ἡ ὑπερβολὴ φαίνεται ἡ συνήθης ἔκφρασις τῆς ἀληθείας.

Δὲν θέλω νὰ ὁμιλήσω περισσότερον περὶ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου οὐδὲ νὰ προσπαθήσω νὰ χαρακτηρίσω διὰ μακρυτέρων τὸ ἔργον, ὅπερ συνέθεσεν ἐν Πάτμῳ· ἀλλὰ δὲν μοι ἦτο δυνατὸν νὰ κρατήσω ἐμαυτόν, ἀφοῦ περιέγραψα τὸ σπήλαιον τῆς Ἀποκαλύψεως, καὶ νὰ μὴ εἴπω ὀλίγας λέξεις περὶ τούτου τοῦ μυστηριώδους βιβλίου καὶ νὰ μὴ ὁποκλιθῶ διερχόμενος ἔμπροσθεν τοῦ συγγραφέως του, διότι ἡ δόξα τῆς μικρᾶς ταύτης νήσου, τῆς πτωχῆς καὶ ἀθλίας, τῆς ἀποπλανημένης ἐν τῷ μέσῳ τῆς Μεσογείου, ἐξαρτᾶται ὅλη ἐκ τοῦ ἀποστόλου τούτου. Ἀφαιρέσατε ἀπὸ αὐτὴν ταύτην τὴν ἀνάμνησιν καὶ ὑποθέσατε, ὅτι ὁ ἅγ. Ἰωάννης ποτὲ δὲν ἦλθεν εἰς αὐτήν. Ἀμέσως χάνει ὅλην της τὴν δόξαν, καὶ τὸ θρησκευτικὸν γόητρον, ὅπερ τὴν περιβάλλει, λιποθυμεῖ εὐθύς. Ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τούτου τοῦ ὀνόματος ἀναφαίνεται αἴφνης ὑπεράνω τῶν κυμάτων καὶ ἀκτινοβολεῖ εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων, ὅλοι δὲ οἱ ταξειδιῶται, οἵτινες διέρχονται πρὸ αὐτῆς, τὴν χαιρετίζουσι μετὰ σεβασμοῦ, καὶ ὅσοι ἀποβιβάζονται εἰς τὰς ἀκτάς της, σπεύδουσι νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸ σπήλαιον, ὅπου ἐλπίζουσιν ἀκόμη νὰ ἐπαναύρωσι τὰ ἴχνη τῶν θαυμάστων, ὧν τοῦτο ὑπῆρξε τὸ θέατρον.

Ἐν Ἀθήναις.

ΣΤΑΥΡΟΣ Ι. ΤΗΛΙΑΚΟΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἀναγγέλλεται ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ, ὅτι ἐντὸς ναοῦ τῆς Βηθλεὲμ συνέβη συμπλοκὴ μεταξὺ Φραγκισκανῶν μοναχῶν, Ἀρμενίων καὶ Ἑλλήνων. Ποῖοι ἔχουν τὸ δίκαιον; Νομίζομεν ὅτι οἱ Ἕλληνες ἦσαν εἰς τοὺς ἁγίους Τόπους πρὶν ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην φυλήν. Πρόκειται λοιπὸν περὶ προσκαθειῶν ἐκτεπισμοῦ των. Καὶ αὐτοὶ ἐγνοοῦν νὰ μένωσιν ὅπου ἦσαν.

— Εἰς τὴν ἐν Μιτυλήνῃ ὀκφφὰν τοῦ ἀειμνήστου Δημ. Βερναρδάκη παρεστήσαν ὁ διοικητὴς τῆς νήσου Ἀλῆ Ναζὴ πασᾶς καὶ οἱ πρόξενοι Ἑλλάδος, Ἀγγλίας, Γαλλίας, Ἰταλίας, Βελγίου, Ῥωσσίας, Γερμανίας, Ἀυστρ-

νίας, Ἀμερικῆς καὶ Περσίας. Λόγον ἐπικήδειον ἐξεφώνησεν ὁ γυμνασιάρχης Μιτυλήνης κ. Ι. Ὀλύμπιος, ἐπιτάφιον δὲ ὁ κ. Εὐστ. Χ. Ἀθανασιάδης.

— Κατὰ τὴν ἐφημερίδα τοῦ Οὐεστμίνστερ, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδος περὶ τὰ τέλη Μαρτίου θὰ ἐπιβιβασθῇ ἐκ Μασσαλίας ἐπὶ τῆς θαλαμηγοῦ του, θὰ ἐπισκεφθῇ δὲ τὴν Νεάπολιν, τὰς Ἀθήνας, τὴν Κέρκυραν καὶ τὴν Βενετίαν.

— Κατὰ τὰς ἐφημερίδας τῆς Ν. Ὑόρκης, τὸ φιλειρηνικὸν συνέδριον τῆς Χάγης θὰ συνέλθῃ περὶ τὰς ἀρχὰς Ἰουλίου.

— Ὁ μεγαλέμπορος Χάϊτλυ ἀφῆκε διὰ διαθήκης του 25 ἑκατομμύρια φράγκων εἰς τὰ Ἀγγλικὰ πτωχοκομεῖα.

— Τὴν προχθὲς Πέμπτην, ὥραν 11 1)2 π. μ. ἔγεινεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα ἡ ἀρχιερατικὴ διαβεβαίωσις τοῦ ἐπισκόπου Πατρῶν Σεβ. Ἀντωνίου Παράσχη.

— Ὁ Ἀμερικανὸς Κάρνεζυ ἐδήλωσεν, ὅτι θὰ ἱδρύσῃ δι' ἐξ ἰδίων του εἰς τὸ Σικάγον ἰδιαίτερον Πανεπιστήμιον φέρον τὸ ὄνομά του.

— Τὴν παρ. Πέμπτην ἐτελέσθη εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγ. Ἀνδρέου μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Γερμανοῦ.

— Πρόκειται νὰ ἱδρυθῇ ἐν Ἀθήναις Βιομηχανικὸς Σύλλογος. Ἡ σύνταξις καταστατικοῦ ἀνετέθη εἰς τοὺς κ. κ. Μ. Πελίτην, Δ. Σαλοῦστρον, Ν. Σελᾶν καὶ Μοσχοβάκην.

— Ἐν Λονδίνῳ εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν Βατερλὼ ἔχουν ἕνα σκύλον, εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ὁποίου εἶνε κρεμασμένη μία χρηματοθήκη. Οἱ πλησιάζοντες, καὶ πρὸ πάντων τὰ παιδία, ρίπτουν εἰς αὐτὴν μικρὸν νόμισμα πρὸς περιθαλψιν τῶν ὀρφανῶν τῶν σιδηροδρομικῶν ἐργατῶν. Τὸ 1906 συνηθροίσθησαν διὰ τῆς χρηματοθήκης ταύτης 20 χιλ. φράγκα.

— Συνεπείᾳ φοιτητικῶν ταραχῶν ἐν Σόφιᾳ τῆς Βουλγαρίας, αἱ ὁποῖαι ἐστράφησαν κατὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τοῦ ἡγεμόνος Φερδινάνδου, ἐκλείσθη τὸ ἐκεῖ Πανεπιστήμιον δι' ἓξ μῆνας, ἀπελύθησαν δὲ ὅλοι οἱ καθηγηταί. Πολλοὶ Βούλγαροι φοιτηταὶ ἐνεγράφησαν μετὰ τὸ κλεῖσιμον τοῦτο εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Βελιγραδίου, ἡ δὲ Σύγκλητος τοῦ Πανεπιστημίου Σόφιας ἐδήλωσεν ὅτι θεωρεῖ παράνομον τὸ μέτρον τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως.

— Ἐπληθύνθησαν καθ' αὐτὰς τὰ ἱερατικὰ καὶ μοναχικὰ σκάνδαλα. Ἰδίως τὸ ἔγκλημα τοῦ ἱερέως, ὅστις, ἀπήγαγεν ὑπανδρον γυναῖκα, καὶ τῆς καλογραίας, ἥτις ἐγέννησε, καθὼς δὲ κατηγορεῖται, καὶ ἐφόνευσε τὸν ἄνομον καρπόν της, εἶνε ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα βλάπτουσι καιρίως τὸ γόητρον τοῦ κλήρου καὶ τῶν Μονῶν. Κρούσματα τοιαῦτα δὲν μολύνουσι βέβαια τοὺς ἀθώους καὶ ἀνευθύνους· οὔτε τὰ μοναστήρια καὶ αἱ κληρικαὶ τάξεις ἐξευτελίζονται, ἐὰν τόσον ἁπανίως εὐτυχῶς συμβαίνῃ εἰς αὐτὰς ὅ,τι δυστυχῶς τόσον συχνὰ συμβαίνει εἰς τοὺς κοσμικοὺς κύκλους. Ἀλλὰ τὸ κακὸν κυρίως εἶνε εἰς τὸ ὅτι ὁ πνευματικὸς βίος τῶν Μονῶν μας δὲν εἶνε πολὺ ἐξυψωμένος, ὅτι ἀμάθεια καὶ δεισιδαιμονία καὶ ἐμπάθεια μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν δὲν λείπουν, ὑπὸ τοιαύτην δὲ κατάστασιν καὶ ὀλίγιστα σκάνδαλα ἀνηθικότητος βαραθρώνουν ἐν τῇ κοινῇ συνειδήσει τὴν κατ' ἄλλως ὄχι στερεὰν ὑπόληψιν τοῦ μοναστηριακοῦ βίου.

— Κατὰ τὰς τελευταίας βουλευτικὰς ἐκλογὰς ἐν Γερμανίᾳ τὸ Καθολικὸν Κέντρον ἐξέλεξεν ὅσους εἶχε καὶ εἰς τὴν διαλυθεῖσαν Βουλὴν φίλους. Οἱ Σοσιαλισταὶ ὅμως ἔχασαν ἕδρας ἀρκετάς.

— Κατὰ τὸν ὑποβληθέντα προϋπολογισμὸν τοῦ Δήμου Ἀθηνῶν, τὰ ἔσοδα ὁρίζονται εἰς 4,258,775,68, τὰ δὲ ἔξοδα εἰς 4.248,085.07. — Εἰς τὰ ἔξοδα περιλαμβάνονται καὶ κονδύλια διὰ τὴν κατασκευὴν νέων γεφυρῶν, τὴν ἐπέκτασιν τῆς δενδροφυτείας, νέας ῥυμοτομίας, καὶ τὴν ἀγορὰν τοῦ «Ξυλοθραύστου» τοῦ Ἕλληνος γλύπτου Φιλιππότου.

— Τὴν Κυριακὴν ἔγεινεν ἡ ἐγκατάστασις τῶν νέων Πανεπιστημιακῶν ἀρχῶν. Παρίσταντο καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης καὶ οἱ ὑπουργοὶ τῆς Παιδείας, τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Ἐσωτερικῶν. Κατὰ τὴν λογοδοσίαν τοῦ τέως Πρυτάνεως κ. Χατζιδάκι, ἀπὸ δωδεκαετίας ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ Πανεπιστημίου δὲν εἶνε ἐντελῶς εὐχάριστος.

— Εἰς τὴν Ἄμφισσαν κηρύττει τακτικὰ εἰς τοὺς ἐκεῖ ναοὺς ὁ παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ Σχολείῳ Ἀμφίσσης ἑλληνοδιδάσκαλος κ. Ἀθ. Πάλλης. Τὸν κ. Πάλλην ἐζήτησαν καὶ ἔλαβον οἱ Ἀμφισσεῖς ὄχι μόνον ὡς καλὸν διδάσκαλον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐργάτην δοκιμώτατον τοῦ θείου λόγου, ἡ δὲ «Ἀνάπλασις» χαίρει, ὅτι ἐπίλεκτος συστρατιώτης τῶν τάξεών της ἔτυχε τῆς δικαίας ἐκτιμήσεως καὶ προσφέρει τόσαν εὐεργετικὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν φιλόθρησκον κοινωνίαν τῆς Ἀμφίσσης.

— Τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον εἰς μίαν ἀπὸ τὰς τελευταίας συνεδριάσεις του ἀπέρριψε τὰς γνωστὰς Ῥουμανικὰς ἀξιώσεις ὡς ἐντελῶς παραλόγους καὶ ἀντιστρατευομένας εἰς τὸ Κανονικὸν Δίκαιον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

— Ἑπτακόσιοι σπουδασταὶ ἐνεγράφησαν ἐφέτος εἰς τὴν ἐν Παρισίοις Σχολὴν τῶν πολιτικῶν ἐπιστημῶν.

— Τεσσαράκοντα νέους ἔστειλεν ἐφέτος ἡ Κίνα διὰ νὰ σπουδάσουν εἰς Παρισίους. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ τινὲς πρωγκηπικῆς καταγωγῆς, καθὼς καὶ δύο υἱοὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Κίνας.

— Ὑγειναν γέαι ἐκλογαὶ τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν. Ἐξελέγη πρόεδρος ὁ κ. Γ. Στρατούλης, ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Κ. Μαλικόπουλος, καὶ γραμματεὺς ὁ κ. Α. Ἀναστασιάδης καὶ ταμίας ὁ κ. Ι. Κασδόνης.

— Ἀπεστάλησαν προσκλήσεις πρὸς τοὺς βουλευτάς, διὰ τῶν ὁποίων ἡμέρα ἐπαναλήψεως τῶν βουλευτικῶν ἐργασιῶν ὁρίζεται ἡ προσεχὴς Δευτέρα.

— Συμπεραίνεται ὅτι τὴν πλειονοψηφίαν εἰς τὴν νέαν Δούμαν τῆς Ῥωσσίας θὰ ἔχουν οἱ συνταγματικοὶ Δημοκράται καὶ τὰ λοιπὰ μετριοπαθῆ κόμματα. Οἱ σοσιαλισταὶ δημοκράται πολεμοῦνται ἀπὸ ὅλα τὰ συντηρητικὰ στοιχεῖα.

— Ὁ βασιλεὺς Ἐδουάρδος καὶ ἡ βασίλισσα Ἀλεξάνδρα

μετέβησαν σήμερον εἰς Παρισίους, ἀλλ' ὅλως διόλου ἀνεπισήμως. Εἰς Λονδῖνον θὰ ἐπιστρέψουν μετά τινας ἡμέρας, διὰ νὰ παραστῶσιν ἐπισήμως κατὰ τὴν ἐπανάληψιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Κοινοβουλίου.

— Ὄχι μόνον εἰς τὰ μέχρι σήμερον δριστικὰ ἐκλογικὰ ἀποτελέσματα ἔχασαν πολλὰς ἕδρας οἱ Γερμανοὶ σοσιαλισταί, ἀλλὰ προβλέπεται, ὅτι αἱ ἀπώλειαί των θὰ συνεχισθῶσι καὶ κατὰ τὰς ἐπικειμένας ἐπαναληπτικὰς ἐκλογάς. Διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τοῦ θρησκευτικοῦ πνεύματος ἡ σοσιαλιστικὴ αὕτη ἥττα δὲν θὰ προξενήσῃ λύπην. Ὡς γνωστόν, τὸ ὑπὸ τὸν Βέβελ σοσιαλιστικὸν ἐν Γερμανίᾳ κόμμα εἶνε πολέμιον τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων καὶ φανερὰ κεκηρυγμένον ὑπὲρ τῶν ὑλιστικῶν δοξασιῶν. Φρονεῖ δηλ. ὅτι ἡ κοινωνικὴ ἀμοιβαιότης καὶ εἰρήνη πολεμοῦνται μὲν ἀπὸ τὴν θρησκείαν, θὰ πραγματοποιηθοῦν δὲ ὅταν οἱ ἄνθρωποι πιστεύσουν ὅτι εἶνε μόνον σάρκες, καὶ προϊόντα ἐξελίξεως τῶν πιθήκων καὶ τῶν λύκων!

— Οἱ Ἄγγλοι ὅμως, παρ' ὅλην των τὴν θρησκευτικότητα, ηὐχοντο ὑπὲρ τῆς νίκης τῶν Γερμανῶν σοσιαλιστῶν. Καὶ τοῦτο, ἐπειδὴ οὗτοι εἶνε ἐναντίοι τῆς ἀποικιακῆς πολιτικῆς τοῦ Γουλιέλμου, ὁ ὁποῖος ὀνειρεύεται μίαν Γερμανίαν δυναμένην κατὰ θάλασσαν νὰ μὴ τρέμῃ πρὸ τῶν Ἀγγλικῶν θωρηκτῶν.

— Ὁ ὑποψήφιος βουλευτὴς Ἀττικῆς Ι. Γεννάδιος ἐδημοσίευσεν ἔξοχον πρόγραμμα, εἰς τὸ ὁποῖον πρὸς τοῖς ἄλλοις μὲ πίστιν ἔνθερμον καὶ εἰλικρινεστάτην τονίζει τὸν ἀδιάρρηκτον σύνδεσμον τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. Ἀνέφερε δὲ καὶ ῥητά τινα τῆς Γραφῆς πρᾶγμα, διὰ τὸ ὁποῖον τὸν εἰρωνεύθη μία ἐφημερίς. Πολὺ φυσικὸν ἀφοῦ ἀπὸ τὰς στήλας της ἄλλοτε ὑβρίσθη ἡ «Ἀνάπλασις», ὡς συντελέσασα εἰς τὸ θαψίμον τοῦ Καρναβάλου.

— Ὁ ἐν Γαλλίᾳ ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ὑπέβαλε νομοσχέδιον τροποποιοῦν τὸν περὶ σχολικῶν ὑποχρεώσεων νόμον τῆς 22 Μαρτίου 1882. Δι' αὐτοῦ καθορίζονται ποιναὶ κατάλληλοι νὰ πειθαναγκάσουν τοὺς γονεῖς, ὅπως ἀποστέλλουν τακτικὰ τὰ τέκνα των εἰς τὸ σχολεῖον.

— Κατὰ τὴν «Ἠχὼ» τῶν Παρισίων, πολλοὶ Γάλλοι ἐπίσκοποι πρόκειται νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν Ῥώμην. Παρὰ τὰς φήμας, ὅτι μεταξὺ τῶν ἐν Γαλλίᾳ ἐπισκόπων ὑπάρχει μερὶς διαφωνοῦσα πρὸς τὸν Πάπαν, ἡ ἐφημερὶς αὕτη βεβαιοῖ ὅτι ἀπ' ἐναντίας βασιλεύει ἡ μᾶλλον ἐντελὴς συμφωνία.

— Εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν ἔθεσαν ὑποψηφιότητα διὰ τὴν κενωθεῖσαν ἕδραν τοῦ Βρουνετιὲρ οἱ: Jules Delafosse, Haraucourt, Pierre de Nolhac καὶ Léon Séché.

— Ὁ ἔνδοξος μουσουργὸς Ῥοσσίνι ἔχει ὁρίσει διὰ τῆς διαθήκης του δύο βραβεῖα ἐκ κληροδοτήματος, τὸ ὁποῖον ἀφῆκεν εἰς τὴν ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίαν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν. Τὸ ἓν βραβεῖον ποιητικῆς συνθέσεως· τὸ ἕτερον μουσικῆς ἐπὶ τοῦ βραβευθέντος ποιητικοῦ ἔργου. Προκειμένου περὶ τούτου, ὁ περίφημος μουσικοσυνθέτης, ἐμφορούμενος ἀπὸ τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ τέχνη δὲν πρέπει νὰ εἶνε ἀνήθικος, ἔχει ῥητῶς δηλώσει, ὅτι τὸ βραβευόμενον ἔργον ὀφείλει νὰ τηρῇ τοὺς νόμους τῆς ἠθικῆς. Ἐφέτος τὸ βραβεῖον, 3,000, ἐδόθη εἰς τὸ ἔργον *Δαύρα καὶ Πειράχης* τῶν: Φερνάνδου Μπενσιὲ καὶ Εὐγενίου Ἄδενι.

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΤΗΣ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑΣ

Τὸ δραστικώτερον δηλητήριον τοῦ φθονεροῦ εἶναι ἡ συκοφαντία. Ἔχετε ἀπέναντί σας τὸν φθονερόν; Ἔχετε τὸν ψεύστην καὶ συκοφάντην. Ὁ συκοφάντης εἶναι ὁ φθονερὸς εἰς τὴν στυγερωτέραν αὐτοῦ ἐνέργειαν. Εἶναι πλάνη τὸ λεγόμενον, ὅτι εἰς τὴν κοινωνικὴν συκοφαντίαν κινοῦσι διάφορα ἐλατήρια προσβολῆς ποικίλων συμφερόντων. Δύνανται νὰ συνεργήσουν εἰς τὸ κακούργημα τῆς συκοφαντίας καὶ τὰ ἐλατήρια τῆς φιλαδελφίας, τῆς φιλοχρηματίας, τῆς ἡδυπαθείας καὶ πάσης ἀμίλλης πονηρᾶς, ἀλλ' εἰς τὸ βάθος τὸ πρῶτον κινοῦν εἶνε ὁ φθόνος ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε, ἐὰν οὗτος δὲν ὑπῆρχε, συκοφαντία δὲν θὰ ἐγεννᾶτο. Συκοφαντία εἶναι τὸ κατηγορεῖν ἐγγράφως ἢ διὰ στόματος καὶ ἐν γνώσει τοῦ ψεύδους ἐγκλήματα καὶ παραπτώματα ἀνύπαρκτα κατ' ἀνθρώπου ἀθώου καὶ ἀνυποπτου καὶ ἀναλόγως ζημιοῦν αὐτὸν διὰ δυσφημίσεως ἢ βλάβης ὑλικῆς ἢ ἠθικῆς. Διὰ τοῦτο τὸ πάθος τοῦτο προϋποθέτει εἰς τὸν ἔχοντα αὐτὸ ψυχὴν μαύρην καὶ πεπωρωμένην ἐξ ἀνηθικότητος καὶ μάλιστα ἐκ θρησκευτικῆς ἀσεβείας καὶ ἀπιστίας. Ὁ συκοφάντης εἶναι ὁ ἐν ψυχραιμίᾳ προμελετῶν καὶ φόνον διαπράττων οὐχὶ κατὰ τοῦ σώματος, ἀλλὰ κατ' τῆς ψυχῆς τοῦ πλησίον. Κατὰ τὴν ὑγιᾶ φιλοσοφίαν καὶ τὸ χριστιανικὸν δίκαιον ὁ προμελετήσας καὶ φονεύσας τὸ σῶμα πρέπει νὰ τιμωρῆται ὀλιγώτερον ἢ ὁ προμελετήσας τὴν ψυχήν, ἤτοι ὁ συκοφαντήσας.

Ἡ τοῦ θανάτου ποινὴ διὰ τὰ κακουργήματα ἐντίκεται εἰς τὴν θρησκείαν τῆς μετανοίας καὶ τοῦ ἐλέους. Πάντες δύνανται νὰ σωθοῦν καὶ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἀναμένται ἡ μετάνοιά των· ἐπὶ τῶν συμβαινόντων ὅμως κρίνοντες, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι θὰ ἦτο πολὺ δίκαιον, ἐὰν ὁ συκοφάντης παρεδίδετο εἰς τὴν ἀγχόνην, καὶ ἡ δηλητηριώδης γλῶσσά του ἐξεστομίζετο εἰδεχθής, πρὸς παραδειγματισμόν, ἀφ' οὗ εἰς τὴν λαιμητόμον ἀναβιβάζεται ἡ εἰς ἰσόβια δεσμὰ καταδικάζεται ὁ προμελετήσας καὶ φονεύσας τὸ σῶμα τοῦ ὑβριστοῦ τῆς οἰκογενείας του ἢ ὁ ἐντελῶς ἠμελημένην λαβὼν ἀνατροφὴν καὶ μὴ γινώσκων τί ποιεῖ, ὅταν ἐξάπτηται καὶ φονεύῃ. Ὁ συκοφάντης εἶναι ὁ νοητικῶς ἀνεπτυγμένος κακοῦργος τῶν κοινωνιῶν. Αὐτὸς γινώσκει καλῶς τί ποιεῖ, ὅταν μελετᾷ νὰ καταστρέψῃ ὁ ἴδιος ἀπ' εὐθείας ἢ δι' ἄλλου ὁμοίου του καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτώμενου τὴν ὑπόληψιν ἑνὸς νέου ἢ μιᾶς νέας, ἑνὸς εὐυπολήπτου καὶ πολλὰ σημαίνοντος κοινωνικοῦ ἢ

ἐθνικοῦ ἀνθρώπου, ὅταν μελετᾷ ν' ἀνατρέψῃ μίαν οἰκογένειαν, νὰ καταβιβάσῃ ἀπὸ τοῦ θρόνου βασιλεῖς, νὰ στιγματίσῃ ἐκκλησιαστικοὺς ποιμένας καὶ ἀγαρέτους κληρικούς. Εἶναι ὁ καλῶς γινώσκων καὶ ὁ ἐσκεμμένως ποιῶν. Ὁ κακὸς δ' οὗτος δαίμων τῶν πεπολιτισμένων κοινωνιῶν, ὁ ὅσον εἰδεχθὴς καὶ ἀπεστρόπαιος, τόσον ἐπιζήμιος καὶ ὀλέθριος, εἶναι ὡς τὰ πολλὰ ἀδιόρθωτος καὶ ἀμετάβλητος, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κάσχει ᾠαυλότητα γνώμης, ἐν ᾧ ὁ ἄξεστος ἐγκληματίας τῶν περιστάσεων δύναται ὑπὸ μίαν σύντονον σωφρονιστικὴν θεραπείαν νὰ μεταβληθῇ εἰς ἅγιον. Διὰ τοῦτο εἶπον ἀνωτέρω ὅτι, ἐὰν λαιμητόμος εἶνε ὡρισμένη διὰ τοῦτον, ἀγχόνη ἐμπρέπει εἰς ἐκεῖνον.

Παρουσιάζεται δὲ ὁ συκοφάντης ὑπὸ ὅλας τὰς μορφάς· ὑπὸ τὴν μορφὴν πολιτικοῦ ἀνδρὸς σημαίνοντος καὶ ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς βουλῆς ἐνθουσιωδῶς ὑπὲρ πατρίδος ἀγορεύοντος, ὑπὸ τὴν μορφὴν φιλοπατρίδος καὶ φιλοδικαίου δημοτογράφου, ὑπὸ τὴν μορφὴν πατριώτου, καὶ τὸ τεραστωδέστερον ὑπὸ μορφὴν ἐξέχοντος κληρικοῦ.

Θρησκευτικῶς ἡ συκοφαντία, τοιαύτη οὖσα, εἶναι ἡ ἀσυγχώρητος ἁμαρτία, διότι εἶναι ἡ κατὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, ἥτοι κατὰ τῆς ἀληθείας βλασφημία. Εἶναι τὸ ὕπουλον κακοῦργημα τὸ ἀκωλύτως διαπραττόμενον καὶ ἐμποδίζον πᾶσαν πρόοδον, ματαιῶνον καὶ ἀνωφελῆ καθιστῶν πᾶσαν θυσίαν καὶ χαλαρῶνον πᾶσαν ἐπ' ἀγαθῷ ἐνέργειαν.

Βασιλεῖς ἀθῶοι καὶ φιλοπάτριδες ἀνατρέπονται ἢ ἐκμηδενίζονται; Ἔθνη ἀποσυντίθενται; Ἐκκλησιαστικοὶ καὶ ἐθνικοὶ μάρτυρες εἰς τὴν ἀτιμίαν ῥίπτονται καὶ εἰς τὸν σταυρὸν ἀναβιβάζονται; Ἀγαρετοι δυσφημίζονται καὶ ὄντως ἅγιοι εἰς ὑποψίαν παρὰ τοῖς πολλοῖς ἐκπίπτουσι; Ζητήσατε τὸν συκοφάντην.

Τ.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Τὸ ἀληθὲς γνώρισμα τοῦ Χριστιανοῦ δὲν εἶνε τὸ ἄπωτον, ἀλλ' ἡ ταχεῖα μεταμέλεια καὶ ἐπιστροφὴ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀρετῆς.

— Ἐνθυμοῦ, ὅτι τὸ αἷμα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ πάντοτε καθαρίζει ἀπὸ πᾶσαν ἁμαρτίαν, ὡς ὁ ῥύαξ πάντοτε ῥέει ἄνωθεν τῶν χαλίκων, καὶ ὡς τὸ δάκρυ πάντοτε ἐκπλύνει ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὴν κόνιν, ἥτις εἰς αὐτὸν ἐπικαθῆται.

— Ἡ ἁμαρτία παντοτε μᾶς προσβάλλει καὶ μᾶς ἐπιτίθεται· ἀλλ' ὅταν ἡμεῖς κτῇ προσευχῇ προσκαρτερῶμεν, θὰ ἦνε αὕτη ὡς τὰ ὕμματα, ἅτινα πλήττουσι τὰς πλευρὰς τοῦ ἰσχυρῶς κατεσκευασμένου πλοίου, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ.

— Πρέπει νὰ δεχώμεθα πάντοτε τὰ καθ' ἑκάστην συμβαίνοντα εἰς ἡμᾶς, ὡς προερχόμενα ἐκ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

— Συναναστρέφου μετὰ τῶν ἀγαπώντων τὸν Θεόν, ἀπόφευγε τὴν μετὰ τῶν ἀσεβῶν καὶ φαύλων ἀναστροφήν, «Φθείρουσιν ἤθη χρηστὰ ὁμιλίαι κακαί».

— Τί εἶνε εὔμορφος, ἀλλ' ἀτεβὴς γυνή; Τάφος κεκονιαμένος· διότι τὸ κάλλος καὶ ὑπὸ τῆς νόσου μαραίνεται καὶ ὑπὸ τοῦ θανάτου ἀφανίζεται.

— Εὐτυχὴς εἶνε ὄχι ὁ πλούσιος, ἀλλ' ὁ εὐσεβής· ὄχι ὁ ἀπολαμβάνων δόξας καὶ τιμάς, ἀλλ' ὁ ἐπιδεικνύων ἔργα ἀγαθά· ὄχι ὁ κατέχων ὑψηλὴν κοινωνικὴν θέσιν, ἀλλ' ὁ κατέχων ὑψηλὴν ἠθικὴν θέσιν.

— Τὴν γλῶσσαν του ὁ Χριστιανὸς πρέπει νὰ μεταχειρίζεται ὄχι πρὸς ὕβριν, ἀλλὰ πρὸς συμβουλὴν· ὄχι πρὸς κατάραν, ἀλλὰ πρὸς εὐλογίαν· ὄχι πρὸς συκοφαντίαν, ἀλλὰ πρὸς ἔπαινον· ὄχι πρὸς βλάβην, ἀλλὰ πρὸς ὠφέλειαν· ὄχι πρὸς καταστροφήν, ἀλλὰ πρὸς σωτηρίαν.

— Εὐτυχὴς εἶνε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος, ἐνῷ φροντίζει διὰ τὸ σῶμά του, φροντίζει συγχρόνως καὶ διὰ τὴν ψυχήν του· ἐνῷ διατρίβει εἰς τὴν ζωὴν τὴν παροῦσαν, τὰς βλέψεις του ἔχει πρὸς τὴν ζωὴν τὴν μέλλουσαν.

— Σέβας παραγγέλλει ἡ ἀρετὴ καὶ πρὸς τὸ ἔνδυμα τοῦ ἐπαίτου.

— Μὴ ἐλπίζε ὑπέρμετρα, διότι αἱ ἀποτυχίαι σου θέλουσι συνταράξει τὴν καρδίαν σου καὶ καταβάλλει τὴν γενναιοψυχίαν σου· διὰ τῶν ὑπερβολικῶν ἐλπίδων παρασκευάζεις εἰς τὸν ἑαυτόν σου πικρίαν, ἣν ἡδύνασο ν' ἀποφύγῃς· αἱ ματαιωθεῖσαι ἐλπίδες ἀπολείπουσι πάντοτε λύπην τινά.

— Ἡ καλλίστη τῆς ἀναπαύσεως κλίνη εἶνε ἡ εἰρήνη τῆς καρδίας, ἡ γαλήνη τῆς συνειδήσεως.

— Οὐδόλως ὠφελούμεθα ἐκ τοῦ παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπαίνου, ὅταν δὲν ἐμεθα ἄξιοι τοῦ παρὰ τοῦ Θεοῦ.

— Ὁ νικήσας τὴν νεότητα δυσκόλως νικᾶται ὑπὸ τοῦ γήρατος.

— Τὰ δυστυχήματα δὲν δυνάμεθα βεβαίως πάντοτε νὰ προλαμβάνωμεν· δυνάμεθα ὅμως πάντοτε νὰ μετριάζωμεν τὴν ἐφ' ἡμῶν δύναμιν καὶ ἐπιρροὴν αὐτῶν.

ΑΘΑΝ. Δ. ΠΑΛΛΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΝΕΟΥ ΕΜΠΟΡΟΥ

ΥΠΙΚΗ ΣΤΟΡΓΗ—ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΜΟΝΗ

Ὁ κ. Βεράρδος ἦτο εἷς ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους ἐμπόρους τῆς Λυὼν καθὼς καὶ ἀπὸ τοὺς ἐντιμοτέρους. Τὴν παρ' ὅλων γνωστὴν ἀγαθοεργίαν του ἤσκει ὄχι μόνον διὰ δωρεῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ συμβουλῶν καὶ ἐνθαρρύνσεων, τὰς ὁποίας ἐδίδεν εἰς τοὺς ἐργάτας καὶ ὑπηρέτας του. Εἶχε προσλάβει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του νέον τινὰ ὀνόματι Φρειδερῖκον, τοῦ ὁποίου ὁ πατήρ, ἔντιμος ἐργάτης, ἀπέθανε πολὺ νέος. Ἀνέλαβε νὰ συνδράμῃ τὸν νέον τοῦτον καὶ τὸν κατάστησε καὶ αὐτὸν καλὸν ἄνθρωπον. Παρατηρήσας δὲ ὅτι ὁ νέος Φρειδερῖκος διήρχετο πολλὰς Κυριακὰς παίζων καὶ ὅτι ἦτο πολὺ τυχηρὸς εἰς τὸ παιγνίδιον, τὸν ἔπῃρε μαζύ του μίαν ἑορτήν, καὶ βαδίζων μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐξοχήν.

— Φρειδερῖκε, τῷ λέγει, ἐπιθυμῶ νὰ σοι διηγηθῶ μίαν ἱστορίαν.

— Μίαν ἱστορίαν; Ὦ, Κύριε! Θὰ εἶμαι εὐτυχής, διότι πολὺ μοῦ ἀρέσουν.

— Μόνον, φίλε μου, ὁποῦ θὰ εἶνε ὀλίγον μακρά, διότι εἶνε ἡ ἰδική μου ἱστορία.

— Ἡ ἰδική σας, κύριε! Τότε θὰ εἶνε πολὺ περισσότερον ἐνδιαφέρουσα, ἐπειδὴ σᾶς γνωρίζω.

— Εἰς τὴν ἡλικίαν σου, Φρειδερῖκε, ἤμην ὅπως καὶ σύ· μὲ ἐνδύματα εὐτελῆ, ὑποδήματα ἄκομψα, διότι ἡ μήτηρ μου δὲν ἦτο πλουσιωτέρα τῆς ἰδικῆς σου, ὁ δὲ πατήρ μου, ἀποθανών, ὅπως ὁ ἰδικός σου, πολὺ νέος, ἦτο πτωχὸς κτίστης.

Ὁ Φρειδερῖκος, ἀκούων τοὺς λόγους τούτους ἔξεπλάγη. Ὁ πατὴρ τοῦ πλουσίου Βεράρδου ἁπλοῦς κτίστης! Δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ πιστεύσῃ.

— Σὲ ἐκπλήσσει τοῦτο, Φρειδερῖκε; ἐπανέλαβεν ὁ κ. Βεράρδος. Ἐν τούτοις εἶνε ἡ ἁλη ἀλήθεια· ἐὰν δὲ λείπει τι, θὰ εἶνε ὅτι εἶχον περισσότερον λόγους νὰ παραπονοῦμαι ἀπὸ σέ. Ἔχεις τὴν εὐτυχίαν, Φρειδερῖκε, νὰ ἔχῃς μητέρα ἰσχυρᾶς ὑγείας καὶ ἀδελφὴν μεγάλην, αἱ ὁποῖαι ἐργάζονται διὰ σέ, ἐν ᾧ καὶ σὺ πάλιν ἐργάζεσαι δι' αὐτάς. Ἀλλ' ἐγὼ ἀπὸ ἐννέα ἐτῶν εἶχον τὴν ἀτυχίαν νὰ βλέπω τὴν πτωχήν μου μητέρα πάντοτε ὑποφερουσαν, ἐξασθενοῦσαν ὑπὸ τὰ ὄμματά μου· ἤμην μόνος καὶ δὲν εἶχον ἄλλο στήριγμα ἀπὸ τὴν μητέρα μου.

Ὅταν ἔφθασα τὴν ἡλικίαν τῶν ἑνδεκα ἐτῶν, παρετήρησεν, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰ ἡμερομίσθια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀμφότεροι ἐζῶμεν. Ἀντὶ δὲ νὰ μὲ στείλῃ νὰ ἐπαιτῶ, ἐσκέφθη νὰ πωλήσῃ μερικὰ ἀπὸ τὰ πτωχά μας ἐπιπλα, καὶ μὲ τὸ ἀντίτιμον μοῦ ἠγόρασε μίαν μόστραν πλανεμπόρου, στολισμένην μὲ διάφορα ψιλικά. Μοῦ τὴν ἐκρέμασεν εἰς τὸν τράχηλον, καὶ βλέπουσά με μὲ λύπην, τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω:

— Ἀνδρέα, μοῦ λέγει, δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἐργασθῶ. Ἀναμφιβόλως δὲν θὰ ζήσω ἐπὶ πολὺν καιρόν. Ἐὰν σὺ δὲν εὕρῃς τὸν τρόπον καὶ διὰ τοὺς δύο μας νὰ κερδίζῃς τὰ πρὸς τὸ ζῆν, θὰ εἰσέλθω εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἐσὺ δὲ θὰ βάλουν εἰς τὸ ὀρφανοτροφεῖον, καὶ ἡ λύπη, ὁποῦ δὲν θὰ σὲ ἴδω πλέον, θὰ μοῦ συντομεύσῃ κατὰ τὸ ἥμισυ τὸν βίον. Ἐὰν τοὐναντίον θελήσῃς νὰ φανῆς φρόνιμος, καὶ νὰ μὴ χάνῃς τὸν καιρόν σου παίζων καθ' ὁδὸν μετὰ τῶν ὁμηλίκων σου, ἴσως θὰ δυνηθῇς νὰ πωλήσῃς εὐκόλως τὰ ἐμπορεύματά σου. Αὐτὸ τὸ μικρὸν κέρδος εἶνε ἱκανὸν νὰ μ�ς θρέψῃ. Μας χρειάζονται ὅσον ὀλίγα!

Τότε μοῦ ἐξήγησε τὴν ἀξίαν ἑκάστου εἴδους, μοῦ ἔπλυνε τὸ πρόσωπον, μὲ ἐκτένισε μετὰ προσοχῆς, καὶ μοῦ ἐσυγύριζεν ὅσον ἠμπόρεσε τὰ πτωχά μου ἐνδύματα, διὰ νὰ ἔχω καλὸν παρουσιαστικόν.

Κατόπιν μὲ ἠσπάσθη λέγουσα: «Θάρρος, ἀγαπητόν μου τέκνον, θάρρος», καὶ ἀνεχώρησα μὲ τὸ μικρὸν μαγαζάκι εἰς τὸν λαιμόν.

Τὴν πρώτην ὥραν δὲν ἐπώλησα τίποτε, καὶ ἤμουν ἀπογοητευμένος. Μερικὰ παιδία τῆς ἡλικίας μου μὲ προέτρεπον νὰ ἀφήσω τὴν μόστραν μου εἰς γωνίαν τινὰ καὶ νὰ παίξωμεν εἰς τὴν πλατεῖαν βόλους· ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἔδωσα προσοχήν.

— Ὄχι, ὄχι, τοῖς εἶπον, ἡ μητέρα μοῦ τὸ ἀπηγόρευσεν. Εἶμαι ἔμπορος καὶ δὲν ἔχω καιρὸν νὰ παίζω.

Μόλις ἐτελείωσα τοὺς λόγους τούτους, μία κυρία, ἥτις διήρχετο καὶ μὲ ἤκουσεν, ἐστράφη καὶ μὲ ἠρώτησε.—Τί πωλεῖς, μικρέ μου;

— Κλωστήν, καρφίτσες, ψαλίδια, ὡραῖες δακτυλίθρες, κυρία, ἐφώναξα μετ' ἐνθουσιασμοῦ, δεικνύων εἰς αὐτὴν ὅλα τὰ ἐμπορεύματά μου.

Ἔστάθη, καὶ ἐξετάζουσά με μετὰ προσοχῆς, ἠγόρασε μικρὰ πράγματα ἀντὶ ἑνὸς φράγκου ἕκαστον.

Ἡ πρώτη αὐτὴ πώλησις μοῦ ἔφανη ὅτι μοῦ ἔφερεν εὐτυχίαν. Μοῦ εἶχε δώσει θάρρος καὶ τόλμην νὰ πωλήσω καλλίτερον τὸ ἐμπόρευμά μου· ὅταν δὲ ἤθελον νὰ ἀγοράσουν μὲ εὐτελῆ τιμήν, ἀπαντοῦσα φειδῶς:

— Ἐλᾶτε, κυρία, ἀφήσατε ὀλίγον κέρδος εἰς τὸν μικρὸν ἔμπορον, ἐὰν θέλετε νὰ ἔχω μὲ τί νὰ περάσω τὸ γεῦμα.

Προσεπάθουν ἐπίσης νὰ μειδιῶ ἐν μέσῳ τῆς λύπης μου, διότι ἡ μητέρα μου μοῦ εἶχεν ἐντελῶς ἀπαγορεύσει νὰ κλαίω.

Τέλος πάντων ἠκολούθησα τὰς συμβουλὰς της κατὰ γράμμα. Εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ πωλήσω πρὸ τῆς ἑσπέρας ὅλα τὰ ἐμπορεύματά μου. Ἐξ ἄλλου ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ μοὶ ἔδιδον καὶ ὀλίγον ἄρτον, διὰ νὰ περάσω τὴν ἡμέραν μου. Ἐπέστρεψα θριαμβευτικῶς.

Ἡ μήτηρ μου μὲ ἠτάσθη γελῶσα καὶ κλαίουσα ἐν ταὐτῷ. Μοῦ εἶχεν ἀγοράσει 5 φράγκων ἐμπορεύματα καὶ τῆς ἔφερα 7 φράγκα. Ἤμουν τόσον ὑπερήφανος, ὥστε δὲν ἠδυνάμην νὰ κρατηθῶ.

— Ἀγαπητή μου μητέρα, τῆς εἶπον, ἐὰν θέλετε ν' ἀγοράσωμεν ἀπὸ ἀπόψε νέα ἐμπορεύματα, διὰ νὰ ἐξέλθω πρωί, καὶ νὰ ἐπιστρέψω ἐνωρίτερα. Ἐπιστρέφων θὰ σοῦ φέρω ὅ,τι θέλεις καὶ θὰ σὲ περιποιηθῶ. Νὰ ἴδητε πῶς θὰ γίνωμεν εὐτυχεῖς!

Εὗρε καλὴν τὴν ἰδέαν μου, Ἐπήγαμεν εἰς τὰ καταστήματα καὶ εὕρομεν ὅσα πωλοῦνται ἀκριβώτερα εἰς καλὴν τιμήν, καὶ ἐδώσαμεν καὶ τὰ ἑπτὰ φράγκα.

— Μένει ἀκόμη ἄρτος δι' ἔμὲ εἰς τὸ σπίτι, εἶπεν ἡ μήτηρ μου. Καὶ ἂν κατορθώσῃς τὸ ἑσπέρας καὶ τὰ πωλήσῃς ἀντὶ 10 φράγκων, θὰ ἔχωμεν ἓν καλὸν κέρδος.

— Μάλιστα, μάλιστα, ἀγαπητή μου μητέρα, τῆς ἔλεγον, θὰ τὰ πωλήσω ὅλα, θὰ ἰδῆτε.

Ἡ προσέλκυσις τοῦ παιγνίου.

Εἴτε διότι ἤμην πράγματι ἔμπορος καὶ πλανήτης διὰ τὸ εἶδος αὐτό, εἴτε εὐνοηθεὶς ὑπὸ τῶν περιστάσεων, πάντοτε ὅπως καὶ τὴν ἑσπέραν αὐτὴν ἐπέστρεφον μὲ τὴν μό-

στραν κενήν. Καὶ ὅταν ἐμετρήσαμεν τὴν πώλησιν, εὕραμεν εἴκοσι πέντε λεπτὰ περισσότερα τῶν 10 φράγκων, τὰ ὁποῖα ἐζήτει ἡ μήτηρ μου.

— Εἶσαι ἕνα καλὸ παιδάκι, Ἀνδρέα, μοῦ εἶπεν. Βλέπω ὅτι δὲν χάνεις οὔτε στιγμὴν 'στὸ παιγνίδι. Θέλω νὰ σὲ ἀνταμείψω. Φύλαξε τὰ πέντε αὐτὰ σολδία διὰ τὸν ἑαυτόν σου.

— Μάλιστα, τῆς εἶπον, τὰ δέχομαι καὶ θὰ ὑπάγω νὰ εὕρω πορτοκάλια καὶ ζάχαριν. Ἔχετε κάθε ἑσπέραν πυρετὸν καὶ ἤκουσα νὰ λέγῃ μία κυρία, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπωλοῦσα καρφίτσες σήμερον μάλιστα, ὅτι ἡ πορτοκαλάδα εἶνε δροσιστικὴ καὶ παύει τὸν πυρετόν.

Πρὶν ἢ μοῦ ἀπαντήσῃ ἡ μήτηρ μου, ἐγὼ εἶχα ἀναχωρήσει. Ἡ πορτοκαλάδα μου τῆς ὑπηρέτησε καὶ ἀναμφιβόλως, διὰ νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ τὴν ἑπομένην, μοῦ λέγει, ὅτι οὐδέποτε εἶχε κοιμηθῆ τόσον ὡραῖα.

Κατὰ τὰς ὀκτὼ πρώτας ἡμέρας τὸ μικρόν μου ἐμπόριον ηὐδοκίμει. Ὅσον προχωροῦσε, τόσον ἐπιτηδειότερος καθιστάμην εἰς τὴν πώλησιν. Ἀντὶ νὰ ἐπιδεικνύω τὸ πρᾶγμά μου παρακινῶν ἐπιμόνως ὡς ἐπαίτης, ἢ φλυαρῶν ὡς ἀγύρτης, προσεπάθουν νὰ εἶμαι πολὺ εὐγενὴς καὶ εὐπροσήγορος.

Παρετήρουν μετὰ προσοχῆς τί ἔλεγον διὰ τὰ ἐμπορεύματά μου, καὶ ἀπέφευγον ν' ἀγοράζω μὴ ἀρέσκοντα ἀντικείμενα. Τέλος, ὅταν ἐνωρὶς ἐτελείωνα τὴν πώλησιν, ἐπήγαινα εἴς τι ξενοδοχεῖον, ὅπου μὲ ἔστελναν εἰς διαφόρους ἐργασίας, καὶ ἐπειδὴ ἤμην πρόθυμος καὶ ὀλιγαρκής, πολλοὶ μὲ ἐζήτουν, καὶ οὕτω ηὔξανα τὰ εἰσοδήματά μας. Αὐτὸς δὲ ὁ καιρὸς μὲ ηὐνόει· μάλιστα ἐπειδὴ ὅλην τὴν ἡμέραν διηρχόμην ὑπαίθριος, εἶχα λάβῃ ἓν ἀκμαῖον παράστημα.

Δυστυχῶς εἰς τὸν βίον δὲν ὑπάρχει σταθερὰ εὐτυχία καὶ ταχέως ἔμαθον τὰς στενοχωρίας τοῦ ἐπαγγέλματός μου. Ἦλθεν ἡ βροχὴ ἄλλοτε ὁρμητικὴ καὶ ἐπίμονος, ἄλλοτε ψιλή, πυκνή, διαπερῶσα μέχρις ὀστέων. Οὐδεὶς ὑπῆρχεν εἰς τὰς ὁδούς. Ὅταν ἔκρουον τὰς θύρας, οἱ ὑπηρέται, δυσηρεστημένοι διότι τοὺς ἀνησύχουν, μὲ ἀπέπεμπον μετ' ἀνυπομονησίας. Τὰ ἐμπορεύματά μου ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν εἶχαν γίνει ἐλεεινά, καὶ ἡ ἄλλοτε στολισμένη μόστρα μου δὲν ἔκαμνε τόρα ὄρεξιν εἰς κανένα ἀγοραστήν.

Ἀπηλπισμένος διότι δὲν ἐπώλησα τίποτε, περιεφερόμην παρὰ τὸ ξενοδοχεῖον μήπως ὕρω καμμίαν ἐργασίαν. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι, τοὺς ὁποίους ἡ παρουσία μου ἔβλαπτε, μὲ ἠνώχλουν μὲ ἀνησίας, ἢ, διὰ νὰ μὲ ἀπομακρύνουν, μὲ ἠπείλουν ὅτι θὰ μὲ κτυπήσουν.

Ἤμην πολὺ τεθλιμμένος. Ἐσκεπτόμην, ὅτι ἐὰν τοῦτο διήρκει, ἡ προσφιλής μου μήτηρ θὰ ἠναγκάζετο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον. Ἔδηχεν ἀδιακόπως, δὲν ἠδύνατο νὰ φάγῃ, καὶ πυρετὸς βραδὺς τὴν ἔφθειρε βαθμιαίως.

Ἡμέραν τινά, ἐν ᾧ τὰ ἐσκεπτόμην αὐτὰ μετὰ λύπης καταφυγὼν ὑπὸ τὸ προστέγασμα μιᾶς θύρας (διότι ἔβρεχε ῥαγδαίως) παρετήρησα ἀπὸ τὸ ἀπέναντι μέρος τῆς ὁδοῦ, ἐντὸς μεγάλου διαδρόμου ξενοδοχείου, παιδία δέκα τεσσάρων ἕως δέκα πέντε ἐτῶν παίζοντα τὴν μπάλλαν.

Ἕνα πολὺ πρόστυχον παιγνίδι, ἤτο δὲ καὶ εἷς, ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ φαίνεται ἐπιτήδειος, εἶχεν ἐν τούτοις πολλὴν τύχην εἰς τὸ νὰ κερδίζῃ πάντοτε. Ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν τοὺς ἔβλεπον παίζοντας, ὅτε ὁ κερδίσας ἀνεχώρησεν. Ἐμέτρησε τὸ χρῆμά του διερχόμενος πρὸ ἐμοῦ, καὶ τὴν ἤκουσα νὰ λέγῃ :

— Πεντήκοντα σολδία κέρδος. Ὡραῖα ! Εἶμαι τυχηρός !

Καὶ διῆλθεν.

Εὐθὺς μοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ ἀναμιχθῶ μὲ τοὺς παίζοντας, νὰ παίζω καὶ ἐγὼ καὶ νὰ κερδίσω, διότι δὲν εἶχα καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι θὰ κερδίσω. «Ἄλλως τε, ἔλεγον, δὲν θ' ἀποφασίσω παρὰ σολδία τινά· καὶ ἂν τὰ χάσω, θ' ἀποσυρθῶ. Ἐὰν ὅμως κερδίσω, τοῦτο θὰ μὲ ἐπανορθώσῃ ἐκ τῆς κακῆς τύχης, τὴν ὁποίαν ἔχω ἀπὸ ὀκτὼ ἡμερῶν.»

Χωρὶς περισσοτέρας σκέψεις, καὶ παρ' ὅλας τὰς ἀπαγορεύσεις τῆς μητρός μου, ἐπροχώρησα, ἔβαλα δέκα σολδία διὰ νὰ ἀρχίσω, καὶ ἐκέρδισα. Ἐδιπλασιασα τὴν κάσαν μου καὶ ἐκέρδισα καὶ ἄλλα. Κατόπιν ὅμως ἔχασα καὶ ἐπέμενα νὰ ἐξακολουθήσω τὸ παιγνίδι διὰ νὰ ἀποκτήσω τὰ ἀπολεσθέντα. Τοῦτο διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ καὶ ἔχανον πάντοτε.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Ἀθαν. Πραγγαστήν : Ἐλήφθησαν φρ. 10. — Δίδεσ. Δῆμον Κόλιαν ἱερέα· ἐλήφθησαν δραχ. 5.—κ. Θ. Παπανικολάου : Ἐλάβομεν δρχ. 12.—κ. Ἰω. Ζαγοσιανόν : Ἐλάβομεν φρ. χρ. 68 καὶ δρχ. 4.—κ. Γ. Ἐγγλέζον : Ἐλήφθησαν δραχ. 18,50.—κ. Ἡρ. Σχοινᾶν : Ἐλήφθησαν δραχ. ἐν ὅλῳ 1:8. Ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψει συνδρομηταὶ εἰς Βίους τῶν Ἁγίων.—κ. Ἀντ. Ζαμπόν : Ἐλήφθησαν φρ. χρ 34,30 καὶ φορτωτικήν· συνεμορφώσημεν μὲ κατάλογον συνδρομητῶν.—κ. Μιχ. Νοταρᾶν : Ἐνεγράψαμεν συνδρομητάς, τὰ φύλλα θὰ στέλλωμεν δι' ὑμῶν. — κ. Μ. Διανάκην· ἐλήφθησαν φρ. χρ. 20.—κ. Ἀθ. Τσαμπεραῦν· ἐλήφθησαν δρ. 6.—Π. Καψαλίδην· ἐλάβομεν φρ. χρ. 60.—Ν. Εὐαγγελίδην· ἐλάβομεν φρ. χρ. 60.—Εὐαγγελίαν Μαυροκεφάλου· ἐλήφθησαν δρ. 30—Χρ. Τσεπετάκην· ἐλήφθησαν φρ. χρ. 34. — Α. Ἀντωνόπουλον, ἱερομνήμονα· εὐχαριστῶ ὁ κ Παναγιωτόπουλος ἃς μᾶς ἐνθυμηθῇ τὸ ταχύτερον, ἀφοῦ τώρα εἶνε εἰς θέσιν. Νικ. Χανδρινόν· συνδρομή σας καὶ ἡ τοῦ κ. Πουλημᾶ ἐλήφθησαν.—Ἀθαν. Ἀθανασόπουλον· ἐλήφθησαν συνδρομαί σας τοῦ 1906 καὶ 1907.—Σωτήρ. Τσέφον· ἐλήφθησαν δρ. 95.—Γ. Ζουζακίδην· φύλλα ἐστείλαμεν· ἐλπίζομεν ὅτι ἡ νεωτερινὴ διαρρύθμισις τῆς συντάξεως τοῦ φύλλου, δυναμένου νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς οἰκογενειακὸν ἀναγνώσμα, θὰ ὑποβοηθήσῃ τὰς πολυτίμους ἐνεργείας σας. Τιμολ. Τολιόπουλον· δρ 12. ἐλήφθησαν.—Ι. Σκαλιέρην· συνδρομή σας ἐλήφθη.—Λαυρέντιον Παπαδημητρίου· συνδρομή σας ἐλήφθη. — Ἀνδρ. Τριανταφύλλου· συνδρομή σας ἐλήφθη.—Ν. Μυλωνᾶν· ἐλήφθησαν δρ. 17,70. — Ν. Τριπολιτάφ· ἐλήφθησαν ρούβλια 4.—Ἀλ. Ἀνδριόπουλον· ἐλήφθησαν δρ. 7.—Ε. Ἐπίσκοπον Ἱερᾶς καὶ Σητείας κ. Ἀμβρόσιον· ἐλήφθησαν φρ. 10. — Ἀνταποκριτὴν Σοχοῦμ Καλέ· φράγκα 30 ἐλήφθησαν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ δύναμις τῶν ἀρχόντων.—Γυνὴ-πρᾶξις.—Εἰς τὴν φωλεάν μας.—Ἡ ὑπόληψις τοῦ κόσμου.—Πρὸς τοὺς λογίους μας, ὑπὸ Μιχ. Γαλανοῦ.—Ὁ Guérin καὶ ἡ Ἀποκάλυψις, ὑπὸ Στ. Τηλιακοῦ.—Τὰ νέα τῆς ἑβδομάδος.—Τὸ πάθος τῆς συκοφαντίας. — Ὠφέλιμοι σκέψεις, ὑπὸ Ἀθ. Πέλλη.—Ἱστορία ἑνὸς νέου ἐμπόρου, ὑπὸ Ἀστοργῆ—ἐργασία καὶ ἐπιμονή, (διήγημα).—Ἀλληλογραφία.